

Váš **BERAN** mládež

Sezona se přehoupla do druhé poloviny, jak se povede výběrům Zlína v dalších týdnech? Máme se na co těšit!

Junioři v nadstavbě

Zlínští junioři vybojovali v polovině února postup do extraligové nadstavby. O první dvanáctku Berani hráli do posledního kola, pomohli si sedmi body v posledních třech zápasech.

Týden hokeje

Po čtyřech měsících se PSG aréna opět otevřela nejmladším návštěvníkům v rámci tradičního Týdne hokeje. Tentokrát si přišla užít hokejový program na ledě šedesátka dětí.

Nový web mládeže

Klub v minulých dnech představil nový web a výrazný prostor v něm dostala také zlínská mládež. V samostatné a přehledně uspořádané sekci najdete vše důležité o fungování mladých Beranů.



BERANI
ZLÍN

OBSAH

ÚNOR 2022

04 ÚVODNÍ SLOVO ONDŘEJE VESELÉHO

Asistent manažera mládeže se zaměřením na žáky přibližuje aktuální témata a zlínské plány pro nejbližší měsíce.

06 DĚTEM UKAZUJEME ZÁPASOVOU ATMOSFÉRU

Rozhovor s trenérem třetáků Vladimírem Sedlářem. Bývalý hráč má zkušenosti i z fotbalu a vede školičku bruslení pro veřejnost.

10 ZA MLADÉ BERANY HRÁLI, NYNÍ V KLUBU TRÉNUJÍ

Odchovanci Jiří Podešva a Robert Sedláček nabírají trenérské zkušenosti u mládeže, o svých dojmech mluví v rozhovoru.

14 MOJE BRANKÁŘSKÁ MASKA

V čem chytají junioři? Dominik Šarman a Tobiáš Synek hovoří o svých maskách a popisují motivy na nich vyobrazené.

16 ODCHOVANEK PAVEL SEDLÁČEK

Zlínský srdcař a stálice extraligového A-mužstva vzpomíná na svou cestu mládežnickými výběry.

20 TÝDEN HOKEJE VE ZLÍNĚ TRADIČNĚ TÁHNE

Povídání o oblíbené akci pro děti. Kdy se poprvé Týden hokeje uskutečnil? A jak vypadá hokejové dopoledne ve Zlíně?

06



Vydavatel

Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Šéfredaktor

Vojtěch Jurák

Redakce

Vojtěch Jurák, Vojtěch Gargulák

Grafika a sazba

Libor Kožík, Vojtěch Gargulák

Kontakt na redakci

jurak@beranizlin.cz

Fotografie

Vojtěch Jurák, Libor Kožík
Jiří Zaňát, David Peška, Roland Hansel

Korekce

Veronika Kožíková

14

20





Ondřej VESELÝ úvodním slovem

Zdravím všechny čtenáře a přátele klubu,

před rokem jsem se tady na tomto místě zamýšlel nad aktuální situací, která nebyla příliš dobrá. Zimní stadiony zavřené, mládežnické soutěže přerušené a s hráči jsme se potkávali přes online video hovory. Tehdy nás trenéry těšilo alespoň to, že kluci více času trávili venku a sportovali.

V tomto směru se okolnosti výrazně zlepšily. Situace sice stále není ideální, covid a související opatření nás pořád limitují, ale mládežnický hokej běží. To je důležité. S kluky se setkáváme na stadionu, trénujeme, hrajeme zápasy. Tak hlavně ať to vydrží.

Jedním z témat, které máme aktuálně na stole, je možné natáhnutí sezony. Hlavně žákovské kategorie se totiž potýkají s větším počtem odložených a dosud neodehraných zápasů.

U nás ve Zlíně jsme pro, bylo by podle nás dobré ligové soutěže dokončit. Uvidíme, jak se k tomu postaví zbytek hokejového prostředí. Přece jen vedle sportu musí kluby zohlednit například své ekonomické možnosti nebo dostupnost ledové plochy.

Proto máme zároveň i vlastní varianty, nápady a plány, jak našim klukům dopřát více ledu a jak jim umožnit odehrát více zápasů. Patří sem – stejně jako loni – chystaná nabídka mládežnických programů, včetně různých turnajů.

Připravujeme turnaje pro různé kategorie u nás ve Zlíně, dále jsou ve hře i turnaje mezinárodní. Během ledna nás potěšila zpráva, že jsme se dostali na prestižní mládežnický turnaj v rakouském Zell am See. V Evropě má tato akce zvuk a

organizátoři si ze zájemců vybírají. Pokud nám to situace dovolí, měli bychom do Rakouska koncem dubna poslat tři žákovské výběry.

Bohužel je dnešní doba značně nejistá. Spousta našich plánů a záměrů je zatím s otazníkem a musíme čekat, co nám covidová situace, hygienická opatření, ale i další okolnosti spojené s vysokým nárůstem cen energií dovolí.

Během příštích týdnů a měsíců budou velkým tématem i změny v mládežnických soutěžích. Devátá třída by se měla jako kategorie osamostatnit a nově hrát vlastní soutěž, k úpravám proto dojde i v mladších ročnících (starší a mladí žáci). Jak přesně bude nový model soutěží vypadat, to se zatím neví a musí se počkat na definitivní rozhodnutí ČSLH.

Stejně tak se diskutuje o dalším (ale už ne tak výrazným) zúžení juniorské a dorostenecké extraligy, aby měly obě soutěže ještě lepší parametry a zvýšila se konkurence mezi týmy.

Uvidíme, jak všechny tyto úvahy nakonec dopadnou. V klubu se připravujeme na různé varianty, protože podoba žákovských a akademických soutěží bude mít vliv na fungování naší mládeže a možná i na složení trenérských týmů pro další sezonu. Nyní je pro nás zásadní to, že se pokusíme výběr deváté třídy více přiblížit k činnosti naší Akademie.

Děkujeme všem, kdo nás v naší práci a v našem úsilí podporují. Držte nám palce.

Ondřej Veselý,
asistent manažera mládeže (žáci)

Dětem ukazujeme pravou **ZÁPASOVOU** **ATMOSFÉRU**

Zlínské třetáky vede od letošní sezony jako hlavní trenér Vladimír Sedlář. Zkušený kouč je dalším odchovancem klubu, který se po skončení hráčské kariéry rozhodl věnovat mladým Beranům. V jeho případě však nebyl návrat do Zlína tak přímočarý, 34letý trenér toho stihl dost i jinde – první zkušenosti s vedením dětí a mládeže sbíral v menších klubech, v Holešově se podílí na školičce bruslení pro veřejnost a kromě hokeje se věnuje také fotbalu.

V klubu působíš jako trenér, hokej jsi ale i dlouho hrával. Jak vzpomínáš na svá mládežnická léta ve Zlíně?

Na mládí ve zlínském klubu vzpomínám jen v dobrém. Vybavuji si hlavně zápasy a turnaje, všechny trenéry a partu kluků, která spolu trávila spoustu času. Jak ve škole, tak na zimáku. Všichni jsme se navzájem moc dobře znali a pořád jsme něco vymýšleli.

Cestou ze zimáku do školy třeba koulovačku, o přestávkách jsme vyměňovali kartičky nebo hráli za lavicemi hokejček s vrškem od pet lahví. Mně se tento život v kolektivu líbil. Občas to s námi ale bylo moc těžké, hlavně ve škole, což radši nebudu ani rozebírat...

V dospělosti jsi pak působil v Přerově, Prostějově či Uničově. Mohl bys popsat, jak vypadá (nebo tehdy vypadal) hokej ve druhé lize?

Od doby, kdy jsem ji hrál, uplynula už spousta let. Vzpomínám si, že jsem poprvé za muže nastoupil v 18 letech a byl jsem z toho dost nervózní. Navíc tam tehdy hráli spíše siloví hráči, což já nikdy nebyl. Bylo pro mě těžké se prosadit, ale každým rokem se to zlepšovalo.

V poslední sezoně za Uničov jsem už na ledě dostával hodně prostoru. Hlavně ale na Přerov vzpomínám moc rád – mám odtud dodnes skvělé kamarády, se kterými jezdíme na

dovolené, a hrajeme spolu amatérskou ligu. Byla tam výborná parta.

Když mě v první sezoně vyměnili před play-off do Kroměříže, byl jsem z toho hodně špatný. Nečekal jsem, že na této úrovni po zápase přijde manažer a jen řekne: Zítرا se hlas v Kroměříži. Ale myslím, že mě to do budoucna posílilo jako člověka.

Vyhovovalo ti prostředí menších klubů? Je jejich atmosféra něčím specifická?

Samozřejmě jsem chtěl hrát co nejvyšší ligu, ale zpětně vím, že jsem na víc asi neměl. Takže pro mě byla druhá liga vrchol a já jsem si to užíval. Atmosféra hlavně v Přerově byla výborná. Celé město už tehdy ve druhé lize žilo hokejem a na zápasy chodil plný stadion. Vítězný chorál s fanoušky si pamatuju dodnes.

Specifické byly tyto kluby určitě tím, že většina hráčů k hokeji chodila normálně do práce. Myslím, že nejde takhle hrát dlouhodobě. Každý den přijet z práce, doma vzít rychle rohlík, valit na trénink a přijet večer... I pro mě jako pro mladého to bylo náročné.

Bylo vedle všech hezkých vzpomínek na fanoušky či spoluhráče naopak něco, co ti nevyhovovalo nebo vadilo?

Jediný problém tehdy byl, že kluby neměly moc peněz. Žádný z klubů, kde jsem hrál, nedodržel své závazky, co se týče výplat. To byl



„Chtěli bychom, aby se kluci sami rozhodovali. Nekřičíme na ně, že teď mají vystřelit, teď mají přihrát. Chceme, aby ty činnosti uměli a pak se při hře sami rozhodli, jestli v té dané situaci zvolí střelu, nebo kličku a podobně.“

taky důvod, proč jsem se rozhodl na této úrovni relativně brzy skončit a jít pracovat. Nechápal jsem některé své spoluhráče, kteří byli třeba 200 kilometrů od domova kvůli druhé lize za pár korun. Hokej je krásný, ale já se chtěl už postavit více na vlastní nohy.

V těch letech jsi také pomáhal u různých kategoriích jako asistent. Tušil jsi už tehdy, že by ses chtěl plně věnovat trénování?

Asi ano. Už po střední škole jsem se hlásil na vysokou školu se zaměřením na trenérství, ale nějak to nevyšlo. Takže když mě v klubech oslovili, že bych mohl chodit na led jako asistent, bral jsem to jako příležitost se něco přiučit. A hlavně mě to moc bavilo.

U jakých týmů jsi působil? Bereš to zpětně jako výhodu, že jsi poznal trénování mládeže v různých klubech a s různými kolegy?

Určitě to pro mě byla výhoda a jsem za to rád. Každý trenér má něco a je na člověku, co si od koho vezme. V Přerově jsem chodil s nejmenšími, tedy přípravkou. Tam to bylo více o nějaké komunikaci a navození dobré atmosféry pro ty malé děti.

V Uničově jsem trénoval šestou třídu. Tam už kluci uměli spoustu věcí a bylo to více o učení se dovednostem. Nakreslit jim cvičení, vysvětlit a pak samozřejmě poradit. V Kroměříži jsem chodil na led občas i s dorostem. Tam už přichází na řadu hodně i taktika. Každá kategorie má svá specifika.

Právě v krajském přeboru v Kroměříži jsi nakonec s kariérou hráče skončil. Na této úrovni už člověk bere hokej opravdu jako doplněk a soustředí se hlavně na zaměstnání, je to tak?

Je to tak. Na druhou stranu, mnozí hráči do krajského přeboru přišli stejně jako já ze druhé ligy a byli překvapení úrovní hokeje. V každém klubu byl vždy zajímavý mix starších hokejistů, kteří dříve hrávali třeba i extraligu, a mladých. Ti věděli, že se hokejem neuživí, takže když skončili například v extralize juniorů, šli do kraje. Ale spousta z nich se pak ani v kraji nedostala do týmu.

Jak se později zrodil tvůj trenérský návrat do Zlína?

Když měl můj první syn rok, řekl jsem si, že skončím s hraním. Ono to totiž v přeboru bylo podobné jako v té druhé lize – po práci hned na trénink. Jenom ne pětkrát týdně, ale třikrát. Dal jsem si asi rok od hokeje rok pauzu, ale uvědomil jsem si, že mě trénování baví a že bych se mu vlastně chtěl věnovat.

Tehdy už jsem pracoval ve Zlíně a hokejovou přípravku tady trénoval spoluhráč z Kroměříže. Tak jsem se ho zeptal, jestli nepotřebují ještě někoho. A pak před sezonou jsme se v klubu domluvili na spolupráci. Postupně jsem si dodělal licence C a B a asi nejvíce mi dalo bruslení s Petrem Čájánkem v jeho programu Vivid. Odtud čerpám opravdu hodně.

Ve Zlíně od minulé sezony působíš u třetí třídy, letos jako hlavní trenér. Mohl bys popsat, čím je tato věková skupina charakteristická?

Kluci v této kategorii už mají nějaké návyky a režim – jak ze školy, tak z hokeje. Většina z nich už nechodí na zimák proto, že je tam vodí rodiče, ale proto, že je hokej baví a chtějí se v něm zlepšovat. Pořád jsou to ale děti a ty si chtějí hrát. Když jim na tréninku řeknu, že budeme hrát hru, vždy se ozve radostný křik.

Samozřejmě to není jen o hrách. Na ledě kluky učíme hlavně herním činnostem jednotlivců. Myslím, že v tomto období není až tak důležité být sedmkrát týdně na ledě, ale všestranně se hýbat. Dělat klidně více sportů. Je potřeba rozvíjet koordinaci, obratnost, správné držení těla nebo ukázat dětem protahovací cviky. I v našem týmu jde vidět, kdo třeba dělá i jiné sporty. Z toho pak totiž budou kluci těžit i na ledě.

Když tedy zůstaneme na ledě – jakým činnostem se se třetáky během sezony věnujete nejvíce? Co je pro ně z hlediska sportovního rozvoje zásadní?

Asi nejvíce se na trénincích věnujeme bruslení. Kluci už vědí, že má brusle vnitřní a vnější hranu, učíme je obě hrany cítit a používat. Od toho se pak všechno odvíjí. Ať už je to jízda v oblouku, obrat, přešlapování nebo brzda. Učíme je správnému pohybu těla u přihrávky a střely.

A v neposlední řadě bychom chtěli, aby se kluci sami rozhodovali. Nekřičíme na ně, že teď mají vystřelit, teď mají přihrát. Chceme, aby ty činnosti uměli a pak se při hře sami rozhodli, jestli v té dané situaci zvolí střelu, nebo kličku a podobně.

Se třetáky už také čas od času hráváte zápasy proti jiným klubům – je to pro děti velký hnací motor a zážitek? To cestování na stadion, zápas proti cizímu soupeři...

V této kategorii se nepočítají výsledky, takže kluci si jdou hlavně zahrát. Na zápasy se samozřejmě hodně těší, a i když se to oficiálně nepočítá, stejně vědí, jestli vyhráli, nebo prohráli. Na zápasy jezdí auty s rodiči, takže cestování autobusem zatím moc neznají. Ale snažíme se jim ukázat tu pravou zápasovou atmosféru – jdeme se proběhnout, pouštíme si hlasitě hudbu, jdeme na rozcvičku, rozdáme čísla dresů, zpíváme pokřiky a tak dále.



Ne každý asi ví, že kromě trénování hokeje jsi působil také u fotbalové školičky v Holešově. Jak ses dostal k trénování fotbalu? Věnuješ se tomu i v současnosti?

Já jsem částečně i fotbalista. Stále hraji za tým SK Rusava. Je to nejnižší liga, takže nic moc časově náročného. Hrával jsem i za Holešov a díky sportu mě v Holešově lidé znají. Když jsem začal vodit syna na fotbal, lidi kolem tamního klubu věděli, že fotbal nějak umím a že trénuju hokejisty. Tak jsme se domluvili, že pomůžu.

Jsou fotbalové a hokejové tréninky u nejmladších kategorií podobné, nebo naopak velmi odlišné?

Kromě toho, že fotbalisti nechodí bruslit, to jsou stejné děti. Baví je snad jakákoliv forma hry.

Mohou tě jakožto trenéra takové zkušenosti ze dvou sportů obohatit?

Řekl bych, že čím více zkušeností, tím lépe. Díky tomu, že se věnuji fotbalu i jako hráč, tak jsem získal nějaké vědomosti, co se týče správného běhu, načerpal jsem inspiraci na další hry, cviky a cvičení, které jsem z hokeje neznal. To všechno teď můžu využívat třeba během letní přípravy hokejistů.

V Holešově také v zimě vedeš školku bruslení pro veřejnost na otevřeném kluzišti. Jak to v praxi vypadá? A je o lekce mezi dětmi a rodiči zájem?

Funguje to tak, že kdo chce přijít na danou lekci, přijde, zaplatí si ji a může s námi bruslit. Většinou si děti rozdělím na ty, které už nějak bruslí, a ty, které zatím jen tak řapkaří. Jezdí mi pomáhat i ostatní zlínské trenéry. Snažíme se za těch pár lekcí dětem ukázat, že bruslení je zábavné. Snažíme se je naučit základy a třeba někdo z nich díky tomu začne také hrát hokej. Zájem rodičů i dětí je velký. Zatím na žádné lekci nebylo méně než 25 dětí.

Jak a kdy vůbec vznikl nápad pořádat školku bruslení? Jsi s touto činností od začátku spojený, nebo ses přidal až později?

Nápad vznikl asi před třemi lety, když se udělalo v Holešově kluziště. Bral jsem to tak, že mám led kousek od domu a že budu chodit i se synem a přidají se další děti. Tehdy jsem si ale nebyl jistý, zda bude o školičku bruslení zájem. Nakonec jsme se společně s jednotou Orel rozhodli to zkusit. A jsem rád, že to funguje.



Za mladé Berany hráli, nyní studují a V KLUBU TRÉNUJÍ

Není to tak dávno, co se jejich jména pravidelně objevovala v zápisech o utkání juniorů. Robert Sedláček naposled oblékl dres Zlína v roce 2019, Jiří Podešva v roce 2020. Nyní jsou oba někdejší útočníci zpět v řadách mladých Beranů. Kromě toho, že studují v Olomouci vysokou školu, nabírají v mateřském klubu první trenérské zkušenosti – po boku Lubomíra Konečného se věnují sedmákům a deváťákům. O svých dojmech i plánech oba hovoří v rozhovoru pro únorový newsletter.

Co vás, pánové, vedlo k tomu věnovat se trénování mládeže?

Robert: Prvně jsem to bral jako praxi do školy, ale poté jsem u toho zůstal a trénuji i nadále.

Jiří: Já jsem si vždycky tak nějak říkal, že až nebudu hrát, že bych to chtěl vyzkoušet. Navíc jsem chtěl trenérství studovat, což vyšlo. A zhruba loni v dubnu mi nabídl Ondra Veselý, jestli to nechci v klubu zkusit.

Přiblížili byste, jak to nyní máte s trenérskou kvalifikací?

Jiří: Studuji prvním rokem vysokou školu v

Olomouci, obor Trenérství a sport. Takže se zatím spíš rozkoukávám. Momentálně jsem ještě bez trenérské licence, ale samozřejmě je v plánu.

Robert: Zatím mám „C“ licenci pro trénování mládeže, dále bych chtěl postupovat až k licenci „A“. A jinak také studuji vysokou školu na Fakultě tělesné kultury v Olomouci.

Pomáhá vám při vedení kluků, že máte ještě v živé paměti roli hráče? Může to být výhoda?

Jiří: Určitě ano, ale myslím, že to tak má do určité míry každý trenér. Výhoda to rozhodně je, protože se kluci můžou dostat do situací, kdy neví, jak ji vyřešit. A v tu chvíli jim my můžeme nabídnout

třeba jedno nebo dvě řešení.

Robert: Mně v tomhle ohledu spíš pomáhá, že vím, jak se kluci občas chovají. Že dělají nějaké ty srandičky a podobně. Takže některé věci neberu jako špatné, ale spíš jako přiměřené jejich věku.

Je to velký rozdíl žít hokej z jiné strany než ze strany hráče? V čem je pohled trenéra jiný?

Robert: Ano je. Nikdy jsem si jako hráč neuvědomoval, jaké starosti trenérství obnáší, kolik záležitostí se musí vyřizovat atd. Je to opravdu celodenní práce a řekl bych, že také o hodně větší stres.

Jiří: Rozdíl to je, ano. Ještě kolikrát nevidím chyby, co kluci dělají v tréninku nebo v zápase. Učím se, že se musím více vžít do dění. Že na stadionu nejsem jako divák, ale jako trenér.

V klubu spolupracujete především s Lubomírem Konečným. Co vám tato zkušenost dala a dává? Co vás naučil?

Jiří: Kony je profesionál, dokonce jsem pod ním hrál jeden nebo dva zápasy na Vsetíně. Z hlediska hráče jsem ho viděl jako trenéra „puntičkáře“. Chtěl, aby bylo všechno perfektní. A jako jeho asistent ho vidím stejně s tím, že se od něj zároveň snažím co nejvíce pochytit.

Robert: Spolupráci s Lubou si můžu jen chválit, je to opravdu zkušený trenér. Jeho schopnosti klukům vysvětlit, ale hlavně ukázat, co a jak mají

dělat, jsou neuvěřitelné. Lepšího trenéra bych si na začátek a předávání zkušeností nemohl přát.

A co spolupráce s dalšími zlínskými trenéry?

Jiří: Je to super. Většinou z nich jsem prošel pod rukama, takže si mě pamatují jako hráče. Od každého z nich se mám co učit.

Popsali byste v praxi vaše trenérské úkoly? Jak vypadá vaše příprava a co míváte na starost?

Robert: V praxi to vypadá tak, že Luba má tréninky připravené, vede je a my jako asistenti pomáháme, radíme klukům a podobně. Ale čas od času trénink na ledě nebo v tělocvičně vedeme i přímo my.

Jiří: Já konkrétně mívám při zápase většinou na starost útočníky. Těm rozumím trochu víc, jelikož jsem sám hrával centra. A na tréninku záleží, co zrovna Kony potřebuje. Ale stejně většinou skončím u útočníků.

Jaké máte do budoucna trenérské ambice, sny nebo plány?

Robert: Zatím zdárné ukončení vysoké školy, to je priorita. Sportu se budu určitě věnovat dál, ale v jaké oblasti, to zatím nedokážu odhadnout. Trenérství mě baví a dělám ho rád. Pokud by tomu tak nebylo, nemělo by smysl tuto práci s dětmi dělat

Jiří: Chtěl bych se postupně dopracovat k trenérské licenci „A“. Kam dál mě to pak zavede, to se uvidí.

O výchově mladých trenérů

Zlínský klub si vytyčil jako jeden z cílů aktivně nabízet svým mladým hráčům široké hokejové uplatnění. Poskytovat zájemcům i doplňkové znalosti nebo vzdělání, aby měli rozsáhlejší sportovní přípravu do života.

Ne každý to dotáhne až mezi dospěláky-profesionály, hokejové prostředí však poskytuje široké možnosti. Odchovanci klubu mohou působit v nižších soutěžích v regionu, variantou jsou ale také třeba univerzitní hokej, práce rozhodčího nebo trenérství.

Právě poslední zmiňovanou cestu si vybrali Jiří Podešva a Robert Sedláček. „**Jsmo moc rádi, že kluci, kteří prošli našimi mládežnickými týmy, mají chuť a zájem zůstat u hokeje v jiných rolích. Je to krásný příklad toho, že i když se jim nepodařilo naplnit svůj dětský hráčský sen, na hokej nezanevřeli,**“ těší trenéra Petra Čajánka.

Jak Jiří s Robertem sami v rozhovoru zmiňují, v současnosti oba studují a zkušenosti získávají po boku Lubomíra Konečného. „**Je to pro ně skvělá příležitost,**“ věří Čajánek. „**Vyzkouší si, co práce trenéra obnáší a jestli je to směr, kterým se chtějí v budoucnu ubírat. Jako mladí trenéři navíc mají k dětem blízko, pořád jsou ve své podstatě hráči a dokáží se vžít do jejich pocitů a prožitků.**“

Pozice trenéra pochopitelně otevírá hokejistům pohled na sport z jiné, dosud nepoznané perspektivy. Komunikace s hráči, budování respektu, organizace tréninku... „**Je to pro ně nejen zkušenost, ale i velká výzva. Kluci si musí osvojit spoustu věcí, ale to platí i pro zkušené trenéry. Všichni se každý den učíme a postřehy mladých kluků, kteří ještě nedávno byli našimi svěřenci, jsou i pro nás starší zajímavé a poučné. Pohled hráče a trenéra je mnohdy hodně odlišný,**“ dodává Čajánek.



Na konci ledna (od čtvrtka 20. do neděle 23.) se v Litoměřicích a v Děčíně uskutečnilo tradiční MČR krajů pro hokejisty do 15 let. Výběr Zlínského kraje sehrál celkem šest zápasů, ve skupině B obsadil šestou pozici a do medailových bojů nezasáhl. Tým tvořil mix hokejistů ze sedmi klubů z regionu, do nominace se dostalo také osm Beranů. Nejlepším hráčem Zlínského kraje byl vyhlášen obránce mladých Beranů Tomáš Mikel.

Autor fotografií: Roland Hansel (Juniorský hokej)



Moje **BRANKÁŘSKÁ MASKA**

Maska je pro gólmany nejen zcela nezbytnou výbavou, ale tradičně také prostorem pro vyjádření vlastní kreativity. Ostatně i v řadách mladých Beranů je několik brankářů, kteří mají svou přilbu hezky vyzdobenou. Kteří to jsou? Jak jejich masky vypadají? A má ztvárněný design i nějaký hlubší význam? Těmto otázkám se bude věnovat nový krátký seriál newsletteru Váš BERAN. Na úvod hovoří o svých maskách junioři Dominik Šarman a Tobiáš Synek.

Dominik Šarman (junior)

Masku jsem si nechal vytvořit na míru, dostal jsem doporučení na jednoho pána od Michala Kořenka. Nechal jsem si ji udělat na minulou sezonu, i když tam jsme toho nakonec moc neodehráli, a na letošní sezonu. Je to moje třetí na míru udělaná maska.

Hlavní dominantou je klubový znak na obou stranách. Chtěl jsem masku pojmout spíš jednoduše, ať není přeplácaná – hlavně ať jsou na ní znaky a motiv klubu Berani Zlín. Přál jsem si spíše světlou, barevně je laděná do stříbrné až modrozluté. Pán mi ji takto navrhl a pak už jsme jen doladili detaily, jsem spokojený.

Mám na masce také své číslo 79, které jsem dřív nosil. Bohužel letos mám jiné, nosím na dresu dvojku, ale na masce mi číslo 79 zůstalo. Ze zadní strany mám několik datumů své rodiny – mamku, tatku, sestru, babičku a dědu. Dále zlínský znak, vlajku České republiky a svou přezdívku „Šarmy“.

Modrá mřížka není úplně běžná, ale jde přes ni vidět v pohodě. Navíc mřížky se stejně hodně mění, stačí totiž jedna pořádná střela a může se zničit. Takže někdy mám mřížku modrou, jindy bílou... Záleží, co zrovna dostaneme.



Tobiáš Synek (junior)

Svou masku mám chvíli. Dostal jsem ji v listopadu, protože ta předchozí se mi zničila. Odešla nejen mřížka, ale i plastové výplně uvnitř. Už byla taková špatná.

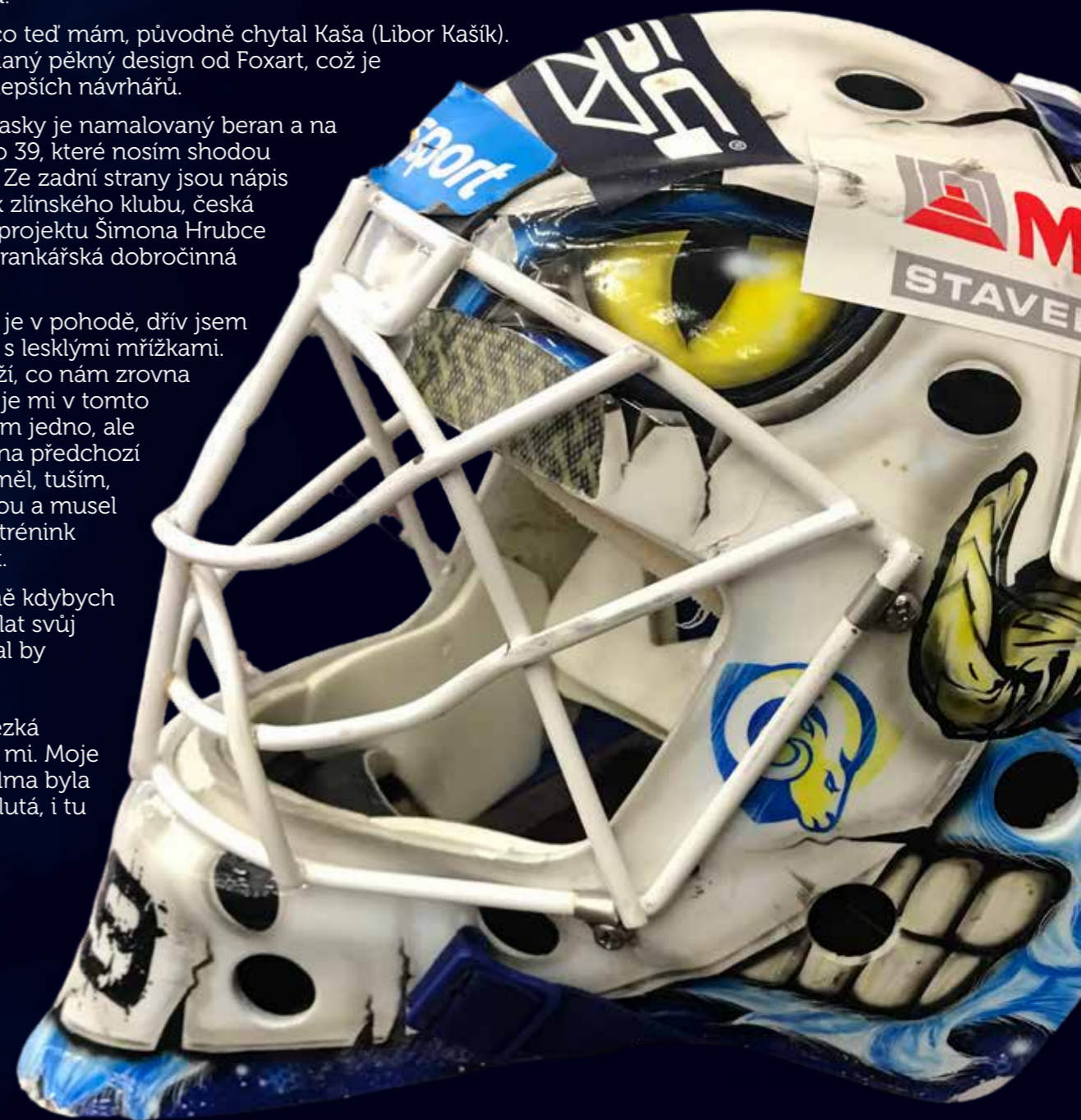
V masce, co teď mám, původně chytal Kaša (Libor Kašík). Má na ní udělaný pěkný design od Foxart, což je jeden z těch lepších návrhářů.

Zepředu masky je namalovaný beran a na masce je číslo 39, které nosím shodou okolností i já. Ze zadní strany jsou nápis „Pokora“, znak zlínského klubu, česká vlajka a logo projektu Šimona Hrubce Saves Help (brankářská dobročinná iniciativa).

Bílá mřížka je v pohodě, dřív jsem hodně chytal s lesklými mřížkami. Vždycky záleží, co nám zrovna dodají. Barva je mi v tomto případě celkem jedno, ale je pravda, že na předchozí masce jsem měl, tuším, mřížku modrou a musel jsem si první trénink trochu zvykat.

Samozřejmě kdybych si nechal udělat svůj návrh, vypadal by trochu jinak.

Ale je to hezká maska, líbí se mi. Moje předchozí helma byla zase hodně žlutá, i tu jsem dostal.



Odchovanec PAVEL SEDLÁČEK

Ve klubu působí od malička, v jeho barvách posbíral řadu juniorských i seniorských úspěchů. Zlínský srdcař Pavel Sedláček se pro únorové vydání magazínu Váš BERAN rozprávěl o svých hokejových začátcích a cestě mládežnickými výběry až do jádra sestavy A-týmu.

Jaké byly tvé první hokejové krůčky?

Začínal jsem v Uherském Brodě, kde jsem chodil do školy bruslení. Prostě jsem řekl rodičům, že bych to chtěl zkusit, oni souhlasili, a tak jsem šel. Když jsem jel na první trénink, tak jsem byl trochu nervózní, ale hned mě to chytlo. Asi ve čtvrté třídě jsem pak přestoupil do Zlína na sportovní základku a od té doby už jsem tu zůstal.

Zkoušel jsi v dětství i jiné sporty?

Poměrně dlouho jsem hrával na vesnici fotbal, nějakou dobu dokonce i současně s hokejem. Tam jsem ale měl domluvené, že nebudu chodit na tréninky a jezdil jen na zápasy. I tak to ale bylo hektické, o víkendech jsem třeba měl v sobotu zápas ve fotbale a v neděli v hokeji. Když se ale chce, zkombinovat se dá všechno. Až v dorostu jsem se zranil a s fotbalem jsem skončil.

Pamatuješ si na svůj první hokejový zápas?

Nevím přesně proti komu to bylo, ale dal jsem dva góly, takže bych řekl, že se povedl.

Co tě na hokeji nejvíc bavilo?

Samozřejmě hra samotná, ta hráče musí bavit, aby byl úspěšný. Ale taky ten čas strávený s týmem, vždycky jsem měl v kabině spoustu kamarádů, díky kterým jsem se na zimák těšil.

Kdo byl pro tebe hokejovým vzorem?

Byli to Jirka Dopita a Petr Čajánek. Když jsem si pak s Čájou zahrál a vyhráli jsme titul, tak to pro mě byl splněný sen, vždycky jsem k němu

měl obrovský respekt a za tu dobu, co jsme spolu hráli jsem se od něj spoustu věcí naučil.

Jaké jsou tvé oblíbené vzpomínky na působení v mládeži?

Určitě tituly, které jsme vyhráli v deváté třídě a pak i ve starším dorostu. To jsme byli na závěrečném turnaji ve Velkých Popovicích, kde jsme porazili Pardubice, Vítkovice a Litvínov a vyhráli jsme beze ztráty bodu. Měli jsme skvělou partu, včetně trenérů Čecha s Pagáčem. Zkrátka si všechno si sedlo, a ubojovali jsme to. Celkově mám z mládeže spoustu skvělých zážitků, na které rád vzpomínám.

Co bys poradil mladým hokejistům, kteří se z akademie chtějí dostat až do áčka?

Měli by na sobě neustále pracovat, a hlavně respektovat trenéry a naslouchat jejich radám a připomínkám.

Zahrál sis dokonce i za mládežnickou reprezentaci. Čekal jsi, že bys mohl být nominován?

Vůbec. Pan trenér Šolc mi sice už dřív říkal, že se na mě ptal pan Veber z národáku, ale vůbec jsem nepřemýšlel o tom, že bych tam někdy mohl jít. Samozřejmě, když pak nabídka přišla, byl jsem šťastný, nakonec jsem se stal stálým členem reprezentačních výběrů.



Jaký je recept na to dostat se z mládeže do áčka?

„Kluci by na sobě měli neustále pracovat, a hlavně respektovat trenéry a naslouchat jejich radám a připomínkám.“

Jak velký skok byl najednou hrát na mezinárodní úrovni?

Poprvé jsem reprezentoval v sedmnácti, kdy jsem ještě patřil do staršího dorostu, ale tady ve Zlíně už jsem hrál juniorku. V tom to zas tak velký skok nebyl, protože juniorka tu byla kvalitní.

Který trenér tě v kariéře nejvíc posunul?

Rád vzpomínám na pana Matuše z Brodu, jinak bych asi nikoho konkrétního nejmenoval. Nikdy jsem z trenérama neměl problém, každý z nich mi něco dal a udělal ze mě hráče, jakým jsem dnes.

Jaký typ hráče podle tebe jsi?

Jsem spíš defenzivní útočník, moc gólů nedávám. Ani v mládeži jsem nikdy nebyl velký střelec, byl jsem spíš bojovný hráč. Hrával jsem v lajně s Davidem Juríkem a Danem Pešatem, kteří

dávali ty góly a já jsem odváděl spíš tu černou práci. Vždycky jsem byl pracant, hrál jsem do defenzivy a vybojoval puk.

Zkoušel jsi hrát i v obraně?

Když bylo málo obránců, tak mě trenéři používali i v obraně. Nemůžu říct, že to bylo na škodu, byla to nová zkušenost. Myslím, že by si to měl zkusit každý, aby viděl ten rozdíl, zahrál si vpředu i vzadu a zase se hokejově dál posunul.

Za A-tým sis poprvé zahrál v sezóně 2012/13. Jaké byly tvé první dojmy?

Už jsem měl dávno sbalené a odevzdané věci v juniorce, když mi zavolał pan Šolc, že si Tonda Honejsek přivodil zranění a já mám jít hrát s áčkem. Vůbec jsem to nečekal, když jsem poprvé přišel do kabiny, tak jsem nevěděl, jestli mám spoluhráčům vykat nebo tykat. Ale byly to krásné zážitky, je to fajn pocit, když člověk poprvé

dostane tu šanci, ještě mezi takovými hráči, jací tu tehdy byli.

Byl jsi před prvním zápasem nervózní?

Jasně, já jsem to tak dřív mívával vždycky, byl jsem nervózní před každým zápasem. Nevěděl jsem, co od toho mám čekat, takže jsem trochu rozklepaný byl, ale časem to přešlo.

V první kompletní sezóně s áčkem jste hned vyhráli titul. Jak jsi to prožíval?

Bylo to neuvěřitelné. Byla to moje první sezóna, takže jsem se pořád trochu rozkoukával, ale ty emoce byly neskutečné. Od prvního zápasu po posezónní oslavy to byla skvělá jízda.

Zahrál sis také nižší soutěže za Havířov a Šumperk. Je to pro mladého hráče dobrý mezistupeň mezi skokem z juniorky do extraligy?

Myslím, že pokud je ten kluk dostatečně kvalitní, tak může skočit přímo do extraligy a v pohodě to zvládne. Já jsem nikdy nebyl hráč, který by naskočil a okamžitě dominoval, takže jsem si nějakou dobu hrál i první ligu. Ale určitě není špatné, když si to ten hráč vyzkouší, dostane víc prostoru a vyhraje se.

Lákalo tě někdy zahraničí?

Popravdě jsem o tom nikdy nepřemýšlel, soustředil jsem se jen na to, co zrovna bylo a abych podával co nejlepší výkony tam, kde zrovna jsem.

Celou dosavadní kariéru jsi strávil ve Zlíně. Měl jsi nabídky i z jiných českých klubů?

Nějaké nabídky jsem měl, ale vždy jsem upřednostnil Zlín. Jsem tady od mala, mám ke klubu i k městu vztah. Navíc tu s rodinou máme domov, a to je pro mě prioritní.

Vedeš ke sportu i své děti?

Nevedu je přímo ke konkrétním sportům, ale dávám jim možnost si vybrat. Dcera chodí do krasobruslení a tancuje, tak se uvidí, u čeho zůstane. Syn je ještě malý, ale jednou bych ho rád zkusil dát na hokej, na fotbal a uvidíme, jestli ho to bude bavit a něco si vybere.

Máte v kabině spoustu mladých hráčů, vidíš v nich potenciál stát se budoucími hvězdami?

Každý, kdo je v áčku, ten potenciál má, takže všichni můžou jednou být tahouny. Záleží jen na nich, jak tu šanci uchopí a jak na sobě budou pracovat.



Děkujeme společnosti **MPL TRADING**

Důležitý podíl na fungování mládežnické činnosti Beranů mají vedle pracovníků klubu nebo rodičů také naši partneři. Tímto bychom chtěli poděkovat za podporu společnosti MPL TRADING, spol. s r.o.

„Naše firma má silnou vazbu na region, a přestože působíme po celé republice, právě ve Zlíně jsme doma. Proto také podporujeme mladé Berany. Věříme, že se zde může mladým hokejistům dostat kvalitní sportovní výchovy i potřebného zázemí, a rádi se na tom budeme nadále podílet,“ vysvětluje Roman Hrabal, majitel a jednatel společnosti.

MPL TRADING, spol. s r.o. je obchodní společnost zaměřená na prodej stavebního materiálu. Založena byla roku 1993 ve Zlíně. Firma je specialistou v oblasti suché výstavby, ale nabídka sortimentu je zaměřená i na služby a prodej komplexních stavebnin. Důraz klade na odborníky ve vlastních řadách, na individuální přístup směrem k zákazníkovi a na kvalitní produkty, které nabízí řemeslným firmám-specialistům, stavebníkům, ale i malospotřebitelům.





Zapojují se i (mladí) hráči

A protože jde o akci hokejového charakteru, programu se samozřejmě účastní také hráči. Trenérům pomáhají mladí kluci řad žákovských týmů Beranů, několikrát už ale dorazili i hokejisté zlínského A-týmu, aby si s dětmi nějaké ty hry vyzkoušeli.

„Mladé kluky zapojujeme pravidelně, jsme rádi, že nám pomáhají. Pro nás trenéry jsou to vítané síly navíc, smysl to má ale i pro ně samotné,“ upozorňuje Žák.

„Vidí, že jsou součástí celého klubu, nejen svého ročníku. A zároveň jim tím dáváme přiměřenou míru zodpovědnosti – kluci na ledě nejsou jen sami za sebe, ale tak trochu dávají pozor i na ty děti,“ popisuje.

Zdánlivě jde o drobnost, zapadá však do snahy trenérů a vedení vytvářet z mladých Beranů provázanou komunitu, v níž se hráči navzájem znají a podporují.

TÝDEN HOKEJE ve Zlíně tradičně táhne

Na konci ledna se už podesáté v celém Česku uskutečnil Týden Hokeje, z toho podeváté přímo na zimních stadionech. Hokejové dopoledne pro děti se tradičně těší velké oblibě také ve Zlíně, což se potvrdilo i tentokrát. Na PSG arénu dorazila v sobotu 29. ledna šedesátka dětí.

Jednotnou hokejovou akci pro veřejnost pořádají kluby v úzké spolupráci se svazem, cílem je představit dětem i rodičům hokej, pohyb na ledě a prostředí zimního stadionu. Kluci a holky si mohou užít pestrý program na hřišti, rodičům jsou zase k dispozici trenéři s praktickými informacemi.

„Hokejová hala je takové specifické místo. Velký prostor, je tu zima. Ale snažíme se dětem ukázat, že není čeho se bát. A že i ten, kdo třeba na bruslích nikdy nestál, si tady může užít plno zábavy,“ vysvětluje Petr Žák, jenž se v klubu věnuje nejmladším kategoriím.

Atraktivní formy akce se zlínské trenéři snaží dosahovat různými způsoby. Základem jsou hravé pohybové aktivity či různé typy překážkových drah. Pochopitelně velmi oblíbený je mezi malými účastníky také klubový maskot Beran. S ním se děti rády fotí nebo různě dovádí.

„Dále jsme loni na podzim poprvé program rozšířili také před PSG arénou, kde stály velká nafukovací lezecká stěna, skákací hrad a provizorní hřiště. Nebo otevřeli tělocvičnu a střílnu v přízemí haly. K tomu všemu bylo pěkné počasí, to taky hodně pomohlo,“ vzpomíná zkušený trenér.



Podpora dětem i klubům

Letos to bude šest let od chvíle, kdy projekt Týden hokeje vznikl. Během svého fungování se rozšířil do celé země a se ctí se vypořádal i s omezením mládežnického sportu, se kterým se Česko v době pandemie potýkalo.

Především tedy na podzim roku 2020, kdy byly zavřené stadiony. Tehdy se Týden hokeje uskutečnil alespoň v online podobě, která zahrnovala sérii videí a seminářů zaměřených na mládežnický hokej.

Pravidelná náborová akce je však pouze jedním ze způsobů, kterým se kluby ve spolupráci se svazem snaží podporovat mládežnický hokej.

Důležitou složkou je také materiální či finanční podpora začínajících hokejistů a jejich rodičů.

Už několik let platí, že nově registrovaní hráči, kteří se rozhodli pro náš sport u příležitosti Týdne hokeje, mohou využít slevový poukaz pro nákup vybavení. Vedle toho svaz pravidelně poskytuje výstroje i klubům – díky tomu už několikrát do Zlína zamířila například brankářská výbava pro nejmenší.

A co když si dítě nebo rodiče nejsou hokejem zcela jisti? U Beranů to není žádný problém. V klubu je zavedenou praxí, že první čtyři lekce školy bruslení jsou zdarma. Díky tomu mají kluci a holky možnost si hokej nezávazně vyzkoušet. Na tuto dobu je také možné si od mladých Beranů zapůjčit brusle a helmu.



Zajímavosti - Pojd' hrát hokej v číslech

- Týden hokeje se pravidelně koná na více než 140 místech po celém Česku.
- Na PSG aréně se náborové dopoledne uskutečnilo už podeváté. Od roku 2017, kdy se akce rozšířila do celé země, na ní Berani nikdy nechyběli.
- Akce Pojd' hrát hokej se na zlínském stadionu průměrně účastní přes 70 dětských návštěvníků.
- Rodiče vyplnili celkem 634 návštěvních formulářů, ve 461 případech šlo o první účast dítěte na Týdnu hokeje. V průměru tedy bývají tři ze čtyř dětí na Týdnu hokeje ve Zlíně poprvé.
- Největší návštěvu Berani zaznamenali v zimě 2018 a na podzim 2020, kdy dorazilo kolem stovky dětí.
- Za poslední čtyři roky podpořil svaz zlínskou mládež výstrojí a vybavením v hodnotě více než 215 tisíc korun. Výrazně největší podíl tvoří brankářská výstroj pro děti, dále klub obdržel například brusle, podlahu na střelbu nebo závaží na hokejky.



zlín.

PSG

Continental 


topnatur[®]

 **Zlínský kraj**

 **B&B**
Commercial Activity

 **MPL**[®]
STAVEBNINY

 **Kredit**[®]
Gonvarri Material Handling

TRINITY BANK

 **CESTA**
KE HVĚZDÁM

 **SEVEN
ENERGY**

ROVENKA

 **trapézy**
s o u k u p

 **ZLINER**

STK VIZOVICE



SEV.EN
HOCKEY CUP
2021/2022

Zimní stadion Lud'ka Čajky
26. února 2022